

*Гуйван П. Д.,**кандидат юридичних наук, заслужений юрист України,**докторант**Інституту держави і права імені В. М. Корецького Національної академії наук України*

ВІДНОСИНИ З ПОСТАВКИ: СУТНІСНІ ТА ТЕМПОРАЛЬНІ ВИМІРИ. Ч. 2. НАЛЕЖНЕ ТА СВОЄЧАСНЕ ВИКОНАННЯ ДОГОВОРУ

Анотація. Дана наукова стаття присвячена дослідженню питання про часові параметри необхідних взаємодій учасників цивільно-правових відносин при реалізації договору поставки. Наголошується, що в силу специфіки відносин даний вид купівлі-продажу має певні відмінності у правовому регулюванні, що повинно бути враховано. Але, на жаль, у досліджуваній сфері продовжують діяти вже морально застарілі акти, часто нормування відбувається за розсудом суду, що сутнісно не вірно. Специфіка правового регулювання взаємин з поставки товарів має регулювати не тільки тривалість, а й систематичність та періодичність їхнього характеру, адже перехід права власності від постачальника до покупця внаслідок передачі товару, як правило, відбувається частинами упродовж декількох разів. В договорі може бути передбачено поставку товарів окремими партіями, поставка також може відбуватися на основі замовлень, що надаються покупцем у межах договірних обсягів по мірі виникнення потреби. Часові характеристики відповідних вчинків контрагентів слід точно обумовити, аби не припуститися різнобачень. Є своя специфіка і у визначенні моменту переходу права власності на товар. Він визначається з урахуванням часу на прийняття, огляд товару та складання приймально-здавального акту, а також перебування його в дорозі у володінні транспортувальника. Учасникам поставки досить вдало допомагає застосування міжнародних уніфікованих правил ІНКОТЕРМС, але їх використання має бути узгоджено сторонами. Окремого ретельного унормування потребує правова ситуація з достроковою поставкою товару. В статті розглянуте питання про перебіг позовної давності за вимогами, що впливають з поставки товарів неналежної якості. Шестимісячний строк давності, якщо договором чи законом передбачена обов'язковість прийомки товару за кількістю чи якістю, будь-які вимоги, що стосуються кількості, асортименту, якості товару, починають за давнюватися від часу складання подібного акту, а коли він не був вчасно складений – від моменту, коли це потрібно було зробити.

Ключові слова: перехід права власності, прийняття товару по кількості і якості.

Постановка проблеми. Продовжуючи підняте у попередній публікації питання щодо актуальних механізмів регулювання взаємодій при правовому опосередкуванні поставки, маємо зазначити, що наразі низка проблемних аспектів у відповідних договорах виникає на стадії їхнього виконання. І тут, як у краплі води, наглядно віддзеркалюються всі ті проблеми, що пов'язані з відсутністю новітнього адекватного законодавства у досліджуваній царині. В Україні акти бувшого Радян-

ського Союзу застосовуються в тій частині, де вони не суперечать сутності відносин та новітній правовій базі. Таке правило було запроваджене постановою Верховної Ради ще 1991 року. Але, попри значний час у сфері поставки не були напрацьовані в усіх її проявах новітні підходи, тож контрагенти часто мусять керуватися застарілими актами. Звісно, їх використання носить обмежений характер, а використання цих правових документів в якості аргументації при вирішенні судових спорів є не дуже переконливим (тут правозастосовна практика не завжди одноманітна), та маємо те, що маємо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі питання відносин при виконанні договору поставки були розглянуті у працях таких вчених, як Красавчиков О.О., Кузнецова Н.С., Луць В.В., Шишка Р.Б., Мамутов В.К., Сергієнко В.В., та інші. Разом з тим, часові виміри цих матеріальних взаємин практично не досліджені. Науковці, як правило, включають з'ясування темпоральних особливостей поставки в Прокрустове ложе загальних закономірностей договору купівлі-продажу. А це, враховуючи специфіку відносин, по суті і по формі невірно. Дійсно, іноді подібна уніфікація правових регуляторів може виявитися доцільною: наприклад, поширення на поставку окремих темпоральних регуляторів щодо зберігання товару. Так, ми підтримуємо викладену у літературі пропозицію запровадження універсального правила, за яким вводиться необхідність відшкодування шкоди, заподіяної покупцю невиконанням продавцем обов'язків зі зберігання товару протягом визначеного строку, та запропоновано доповнити статтю 701 ЦК України частиною четвертою наступного змісту: «Покупець, у разі невиконання чи неналежного виконання продавцем зберігання товару до спливу обумовленого ним строку, може витребувати відшкодування завданих збитків, якщо продавець не доведе відсутність своєї вини» [1, с. 5]. Але подібна тотожність є не завжди, саме з огляду на особливості відносин при поставці законодавець і виділив її правове унормування в окрему главу. Тож, у даній роботі ставиться мета – дослідити часові координати конкретних вчинків контрагентів і надати їм відповідне та належне юридичне обґрунтування.

Виклад основного матеріалу. Специфіка правового регулювання взаємин з поставки товарів враховує не тільки тривалість, а й систематичність та періодичність їхнього характеру [2, с. 254]. Строки поставки встановлюються сторонами в договорі з урахуванням необхідності ритмічного та безперебійного постачання товарів споживачам, якщо інше не передбачено законодавством, що справедливо вважається проявом латентної функції даного виду договору [3, с. 38], спрямованістю

його на досягнення максимальної саморегуляції. Оскільки при поставці перехід права власності від постачальника до покупця внаслідок передачі товару, як правило, відбувається частинами упродовж декількох разів, то і строки поставки прийнято поділяти на загальні, протягом яких має бути виконаний договір у цілому, та окремі, що опосередковують тривалість певних етапів вчинення відповідних дій за умовами правочину [4, с. 335]. Отже, загальний строк поставки є відрізком часу, в межах якого постачальник зобов'язаний здійснити поставку всієї передбаченої договором кількості продукції, а окремі строки визначають поставку цієї кількості товару частинами, окремими партіями в межах загального періоду поставки, який збігається зі строком дії договору [5, с. 13].

У разі якщо сторонами передбачено поставку товарів окремими партіями, строком (періодом) поставки продукції виробничо-технічного призначення є, як правило, квартал, а виробів народного споживання, як правило, – місяць. Сторони можуть погодити в договорі також графік поставки (місяць, декада, доба тощо) (ч. 3, 4 ст. 267 ГКУ). Також не виключається, що згідно з умовами угоди поставка товарів матеріально-технічного призначення відбуватиметься за вимогою покупця. В цьому разі поставка відбувається на основі замовлень, що надаються покупцем у межах договірних обсягів по мірі виникнення потреби. У договорі вказуються порядок та строки подання подібних замовлень (п. 28 Положення про поставки продукції ...). Такий механізм взаємовідносин, приміром, характерний для учасників постачання запасних частин ремонтного фонду.

Момент виконання договору поставки обчислюється з урахуванням загальних підходів, напрацьованих у теорії та практиці, він, власне, не відрізняється від такого ж моменту за договором купівлі-продажу і визначається часом передачі товару від постачальника до покупця. Утім, маються і певні особливості такої передачі, зумовлені специфічністю взаємин сторін при поставці. Так, згідно з п. 28 Положенням про поставки продукції виробничо-технічного призначення датою виконання обов'язку передати товар на складі одержувача чи постачальника є день складання приймально-здавального акта чи розписки про отримання товару [6]. Необхідно також враховувати і ту обставину, що поставка часто відбувається із залученням перевізника, що призводить до значного розриву у часі між моментами відвантаження та прийняття товару. З огляду на приписи ст. 532 ЦКУ у такій ситуації днем виконання зобов'язання з поставки вважається дата здачі товару органу транспорту чи зв'язку, яка зафіксована на відповідному транспортному документі. З урахуванням викладеного, обов'язок передати майно вважатиметься належно виконаним, якщо здача його перевізнику відбулася упродовж встановленого в договорі періоду, навіть попри те, що покупець отримав товар уже після спливу строку.

У договорі поставки може бути передбачений порядок відвантаження товарів будь-яким видом транспорту, а також вибірка товарів покупцем. У ньому також може бути обумовлено відвантаження товарів вантажовідправником (виготовлювачем), що не є постачальником, та одержання товарів вантажоодержувачем, що не є покупцем, а також оплата товарів платником, що не є покупцем, порядок поставки недоодержаної покупцем у встановлений строк кількості товарів (ст. 267 ГКУ). За згодою сторін у договорі можуть передбачатися інші

моменти та місце виконання зобов'язання (ІНКОТЕРМС).

Умови поставки можуть передбачати, що постачальник має доставити товар не склад чи інше приміщення покупця. Коли вказана умова у договорі відсутня, це означає, що покупець мусить забрати продукцію на складі чи в іншому місці його зберігання. Якщо для передачі товару встановлено не термін, а строк, приймання-передача є належною, коли вона виконана у будь-який час упродовж даного періоду. У разі «самовивозу» постачальник повинен забезпечити наявність товару у обумовленому місці, а покупець здійснити вибірку до закінчення встановленого у договорі строку. Договором також може бути передбачено, що постачальник повідомляє покупця про готовність товару до передачі, а останній має вибрати його протягом певного періоду після отримання повідомлення. Тож, аби уникнути порушення зобов'язання щодо передачі майна, дане повідомлення має бути зроблене завчасно з урахуванням обумовленого періоду для організації покупцем вивозу товару.

Сторони відповідно до умов договору можуть бути зобов'язані вчинити також інші додаткові дії, пов'язані з поставкою товару. Так, згідно з правилами ІНКОТЕРМС серед умов поставок є такі, що покладають на відправника вантажу (постачальника) обов'язок укладення договору страхування вантажу на користь одержувача (покупця) за власний рахунок. Скажімо, умови СІР «Перевезення і страхування оплачені до» передбачають, що на продавця покладається обов'язок укладення за свій рахунок на користь покупця як договору перевезення, так і договору страхування [7]. Відповідно до даної умови ІНКОТЕРМС страхування вантажу в такому випадку здійснюється на умовах мінімального покриття, якщо інше не вказано постачальником та замовником.

Певної особливості законодавець надав такому способу виконання зобов'язання, як дострокова поставка. За правилом ст. 531 ЦКУ дострокове виконання зобов'язання вважається належним за винятком випадків, коли у договорі не вказано інше, або неналежність подібного виконання впливає з акту цивільного законодавства чи сутності відносин. Інакше кажучи, загальне правило не надає факту приймання кредитором дострокового виконання значення кваліфікуючого при встановленні належності чи неналежності дострокового виконання. Натомість у п. 27 Положення про поставки продукції ... вказується, що достроково товар може постачатися лише за згодою покупця, при цьому така продукція може оплачуватися та зараховуватися в рахунок продукції, що підлягає поставці в наступні періоди. Власне, подібна конкретизація змісту дострокового виконання при поставці є доцільною з урахуванням соціального навантаження даних відносин. Проте, вказаний підхід аж ніяк не може розглядатися як зміна презумпцій, закладених до загального правила ст. 531 ЦКУ. Дійсно, покупець іноді під загрозою недоотримання товарів за договором поставки у наступні періоди змушений прийняти продукцію, яка йому ще не потрібна. При цьому він несе додаткові витрати на її зберігання, охорону тощо. Отже, визначальним при вирішенні питання щодо належності дострокової поставки повинен бути не факт прийняття товару, а відповідність подібного виконання сутності відносин та звичаям ділового обороту. Тож, коли дострокова поставка нанесе збитки покупцеві, він має право на їх відшкодування, навіть попри те, що погодився прийняти виконання.

Відтак, перевага при оцінці належності дострокової поставки товарів має надаватися нормативному припису ст. 531

ЦКУ. Скажімо, суб'єкт А зобов'язався поставити суб'єкту Б, який на своїй котельні виробляє теплову енергію, вугілля у 4-му кварталі поточного року. Договір не містить умов про неналежність дострокового виконання даного обов'язку. Тож постачальник надіслав товар у 2-му кварталі і, зважаючи на те, що покупець його прийняв, впевнений у належному виконанні зобов'язання. Між тим, все не так просто. По-перше, закон жодним чином не пов'язує належність дострокового виконання із прийняттям або неприйняттям його кредитором (на відміну, скажімо, від виконання зобов'язання частинами – ст. 529 ЦКУ). Таким чином, не важливо, чому покупець приймав товар, маючи змогу відмовитися від завчасної поставки як неналежної (можливо, приймання було викликано невпевненістю у наступній своєчасній поставці). По-друге, належність виконання тут значною мірою залежить від сутності самого зобов'язання. Іншими словами, чи потрібен вказаний товар покупцеві достроково. Якщо для того, щоб зберігати його останньому прийшлося наймати додаткові приміщення, ставити та оплачувати охорону тощо, то наявність вказаних збитків якраз і свідчить про неналежність виконання. Отже, прийнявши таке неналежне дострокове виконання – поставлену продукцію, покупець має право пред'явити вимоги до постачальника про відшкодування збитків, отриманих внаслідок недотримання строку. Вбачається, що найліпшим способом вберегтися для постачальника від подібних наслідків, що можуть настати в результаті дострокової поставки товару, є укладення додаткової угоди до відповідного договору поставки, у якій змінити строки виконання даного обов'язку. Інша опція – включення у договір поставки умови про можливість дострокового виконання даного зобов'язання. У такому разі покупець не зможе відмовитися від прийняття та оплати такої поставки, та ще й крім того не зможе кваліфікувати її як неналежну [5, с. 98].

Згідно з загальним приписом ст. 712 ЦКУ покупець має належним чином виконати обов'язок щодо прийняття поставленого товару. У літературі свого часу було виказано думку, що правильно організоване і своєчасне прийняття продукції покупцем є реалізацією його кредиторського обов'язку в сенсі ст. 613 ЦКУ [5, с. 66]. Ми не можемо погодитися з цим, бо загальне правило про прострочення кредитора у разі неприйняття належного виконання у нашому випадку застосовуватися не може. Річ у тім, що кредиторські обов'язки породжуються не з взаємодії сторін, а витікають із загально цивілістичного принципу добросовісності, справедливості та розумності. Боржник не має права вимагати такої поведінки від кредитора (а тим більше – притягувати його до відповідальності у разі прострочення), вона встановлюється, виходячи із загальних засад законодавства. У нашій же ситуації прийняття товару є обов'язком покупця, встановленим у правовій нормі ст. 712 ЦКУ. У зобов'язанні щодо прийняття майна покупець є не кредитором, а боржником. Він повинен виконати свій обов'язок – прийняти товар, а вірителем у цьому правовідношенні виступає постачальник, який вправі вимагати виконання цього обов'язку.

Здійснення такого обов'язку покупцем пов'язане з встановленням відповідності отриманого товару умовам угоди та наданим постачальником супровідним документам: сертифікатам якості, транспортним накладним тощо. Саме даний етап є тією дією, котра забезпечує фактичне виявлення підстав для подальшого пред'явлення вимог до постачальника чи транспортної

організації. Справа у тому, що чинне законодавство, що регулює порядок прийняття товару від перевізника, встановлює досить жорсткий порядок та зжаті строки для вчинення відповідних дій. Приміром, це стосується перевірки наявності та недоторканості пломб відправника, відповідності маркувань, справності тари і таке інше. Вантажоодержувач, у разі виявлення пошкодження товару, невідповідності його за кількістю, вагою тощо, має право вимагати складання комерційного акта. Отже, не дотримання порядку приймання вантажів від транспортної організації може ускладнити або навіть унеможливити відшкодування збитків, які отримав покупець від псування чи знищення товару, позаяк він від часу здачі вантажу до перевезення був його власником. З прийняттям товару також пов'язана перевірка кількості і якості продукції, яка проводиться впродовж встановлених строків, упродовж яких покупець має перевірити кількість, комплектність, асортимент та якість товару в порядку визначеному договором, актами законодавства чи звичаями ділового обороту.

При виявленні відхилень він мусить негайно повідомити постачальника про це. Прийняття продукції та товарів покупець проводить на своєму складі, а у випадках, передбачених у договорі, і на складі постачальника. Сторони можуть самостійно встановити порядок здійснення перевірки товару за якістю, комплектністю тощо. Нормативною підставою для подібних дій слугують Інструкція про порядок приймання продукції виробничо-технічного призначення та товарів народного споживання по кількості, затверджена постановою Держарбітражу при Раді Міністрів СРСР від 15 червня 1965 року № П-6. та Інструкція про порядок приймання продукції виробничо-технічного призначення та товарів народного споживання по якості, затверджена постановою Держарбітражу при Раді Міністрів СРСР від 25 квітня 1966 року № П-7. Звісно, дані документи є морально застарілими, але з огляду на нерегульованість чинного українського законодавства у коментованих взаєминах вони мають часткове застосування на території України, якщо не суперечать Конституції, сучасним актам законодавства та умовам конкретного договору [10; 11].

Самостійно вирішується питання про перебіг позовної давності за вимогами, що випливають з поставки товарів неналежної якості. По-перше, регулювання вказаних відносин належить до сфери застосування Господарського кодексу України, яким і встановлено шестимісячний строк давності. По-друге, існують досить специфічні методи виявлення недоліків поставленого товару, від часу такого виявлення і починається перебіг позовної давності. Якщо договором чи законом передбачена обов'язковість прийомки товару за кількістю чи якістю, така прийомка має оформлятися спеціальним документом з зазначенням у ньому всіх виявлених відхилень від умов договору. З огляду на це будь-які вимоги, що стосуються кількості, асортименту, якості товару, починають задавнюватися від часу складання подібного акту, а коли він не був вчасно складений – від моменту, коли це потрібно було зробити [12, с. 12; 13, с. 15].

Договір поставки може бути змінено чи розірвано, як правило, за взаємною згодою сторін. Така зміна чи дострокове розірвання оформляється додатковими угодами, підписаними сторонами, шляхом обміну листами, телеграмами, іншою кореспонденцією. За правилом ч.3 ст. 188 ГКУ сторона договору, яка одержала пропозицію про зміну чи розірвання договору, повинна відреагувати на неї у двадцятиденний строк

після одержання пропозиції, повідомивши другу сторону про результати її розгляду. Даний темпоральний двадцятиденний критерій є спеціальним для усіх господарських відносин, тож правило п.24 Положення про поставку продукції ... про скорочений десятиденний строк для подібного реагування наразі застосуванню не підлягає.

Натомість, даний пункт Положення про поставки продукції ... та пункт 19 Положення про поставки товарів ... запроваджують особливі підстави для одностороннього дострокового розірвання договору, котрі маємо враховувати. Так, одностороння відмова від виконання договору допускається при поставці продукції та товарів з відступами від стандартів по якості, при оголошенні покупця неплатоспроможним, в інших випадках, у тому числі і за відсутності порушень з боку контрагента. У випадку розірвання договору сторона повинна повідомити свого контрагента за 1 місяць. Разом з тим, вказаний строк повідомлення потребує додаткової прискіпливої оцінки. Навряд чи є доцільним застосовувати його при будь-якій з перелічених ситуацій для одностороннього розірвання договору. Тим більш, невдалим виглядає його дотримання при розірванні договору у вигляді реалізації охоронного повноваження особи як наслідок порушення її суб'єктивного права. Та й порівняльний аналіз даного пункту Положення про поставки ... та Господарського кодексу України свідчить про непоширення вказаного місячного строку на відносини, пов'язані з одностороннім розірванням договору внаслідок правопорушення. Так у ч. 8 ст. 268 ГКУ зазначається, що у разі якщо покупець (одержувач) відмовився від прийняття товарів, які не відповідають за якістю стандартам, технічним умовам, зразкам (еталонам) або умовам договору, постачальник (виробник) зобов'язаний розпорядитися товарами у десятиденний строк, а щодо товарів, які швидко псуються, – протягом 24 годин з моменту одержання повідомлення покупця (одержувача) про відмову від товарів. Якщо постачальник (виробник) у зазначений строк не розпорядиться товарами, покупець (одержувач) має право реалізувати їх на місці або повернути виробникові. Товари, що швидко псуються, підлягають в усіх випадках реалізації на місці. Звісно, у наведеній нормі йдеться не про розірвання договору, а про відмову у прийнятті неналежного виконання, що суть різні явища. Але передбачене частинами 5,7, 8 ст. 268 ГКУ право покупця відмовитися від прийняття неякісного товару ніяк не узгоджується з реалізацією інших його повноважень (щодо усунення недоліків, заміни товару) і є самостійним. Більш того, відмова від договору і вимагання повернення сплаченої за товар грошової суми є одним із правомочностей покупця у разі продажу йому товару неналежної якості (п.1) ч.2 ст. 678 ЦКУ). Та й вчинення певних необхідних дій щодо реалізації неприйнятого товару, як у разі відмови від прийняття неналежного виконання, так і у випадку відмови від договору, має відбуватися у розумний строк, встановлений у ч. 8 ст. 268 ГКУ, а не упродовж 1 місяця.

Висновки. Часові аспекти порядку виконання умов договору поставки на сьогоднішній день врегульовані недостатньо. Вони частково нормуються загальними засадами правового інструментарію відносин із купівлі-продажу, частково – шляхом задіяння застарілих і мало-дієвих механізмів попереднього нормативного базису. Наразі вирішення спірних питань віддано на відкуп судам України, котрі, на жаль, у своєму правозастосуванні часто не відрізняються справедливістю та одноманіт-

ністю. Відтак на часі є нормативне закріплення конкретних взаємодій контрагентів при поставці та критеріїв їхньої оцінки, у тому числі – на правомірність і адекватність.

Література:

1. Полуніна О.О. Договір роздрібної купівлі-продажу за цивільним законодавством України. Автореф. ... дис. канд. юрид. наук. 12.00.03. м. Одеса, 2016. 23 с.
2. Фролова Н.К. Некоторые правовые проблемы совершенствования договора поставки. Бизнес в законе. 2009. № 1. С. 252-256.
3. Пугинский Б.И. Гражданско-правовой договор. Вестник МГУ. Сер. 11. Право. 2002. № 2. С. 38-57.
4. Зобов'язальне право. Теорія і практика. Навчальний посібник / За ред. О.В.Дзери. К.: Юрінком Інтер, 1998. 912 с.
5. Луць В.В. Строки виконання договорів поставки. Львів: ЛДУ, 1971. 172 с.
6. Положение о поставках продукции производственно-технического назначения, утвержденное постановлением Совета Министров СССР от 25 июля 1988 года № 888. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v0888400-88>
7. ІНКОТЕРМС. Міжнародні терміни. URL: <http://ares.ua/incoterms>.
8. Лист Міністерства економіки України № 81-16/71 від 11.10.2005 р. URL: <http://www.uazakon.com/document/fpart37/idx37191.htm>.
9. Постанова Вищого господарського суду України від 09.02.2012 р. по справі № 7/184. URL: http://vgsu.arbitr.gov.ua/docs/28_3588347.html
10. Катаржинская Н.И. Начальный момент течения сроков исковой давности. Советская юстиция. 1967. №18. С. 12-13.
11. Збірник роз'яснень Вищого господарського суду України / Відп. Ред.: Д.М. Притика. К.: Видавничий дім «Ін Юре», 2003. 302 с.

Guivan P. Supply relations: substantive and temporal dimensions. P. 1. Proper and timely performance of the contract

Summary. This scientific article is devoted to the study of the question of the time parameters of the necessary interactions of the participants in civil-law relations during the implementation of the supply contract. It is emphasized that due to the specificity of the relationship, this type of sale has certain differences in legal regulation, which must be taken into account. But, unfortunately, already morally outdated acts continue to operate in the researched area, often regulation takes place at the discretion of the court, which is essentially not true. The specifics of the legal regulation of relations for the supply of goods should regulate not only the duration, but also the systematicity and periodicity of their nature, because the transfer of ownership from the supplier to the buyer as a result of the transfer of goods, as a rule, occurs in parts over several times. The contract may provide for the delivery of goods in separate batches, the delivery may also take place on the basis of orders provided by the buyer within the contractual scope as the need arises. The time characteristics of the respective actions of the counterparties should be determined precisely so as not to assume differences of opinion. There are specifics in determining the moment of transfer of ownership of goods. It is determined taking into account the time for receiving, inspecting the goods and drawing up the acceptance-handover act, as well as its stay on the road in the possession of the transporter. The participants of the delivery are quite successfully helped by the application of the international unified rules of INCOTERMS, but their use must be agreed upon by the parties. The legal situation with early delivery of goods requires a separate and careful normalization. The article examines the issue of the statute of limitations for claims arising from the delivery of goods of inadequate

quality. The six-month limitation period, if the contract or law stipulates the obligation to accept the goods in terms of quantity or quality, any requirements related to the quantity, assortment, quality of the goods, begin to expire from the time of drawing

up such an act, and when it was not drawn up in time – from the moment when it needed to be done.

Key words: transfer of ownership, acceptance of goods in terms of quantity and quality.